

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **A. K.**, zast. Mgr. Martinem Urbáškem, advokátem se sídlem Třebíč, Bráfova 50, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 57 Ca 2/2005 – 25, ze dne 20. 2. 2006,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina č.j. KUJI 15043/2004 PS 223 KUJIP004BZOU, ze dne 3. 12. 2004. Žalovaný tímto rozhodnutím zčásti změnil výrokovou část rozhodnutí Městského úřadu v Třebíči ze dne 15. 6. 2004, č.j. ORTR-152/HR-PŘ-2004, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 23a odst. 1 písm. a), § 22 odst. 1 písm. f) a § 30 odst. 1 písm. i) bod 1, 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a byla mu uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Současně byla stěžovateli uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Krajský soud v Brně neshledal důvodnou námitku stěžovatele, že správní orgán nezjistil skutečný stav věci, neboť neprovedl výslechy jím navrhaných svědků. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že tento důkaz by byl ve věci nadbytečný. Žalobce nepopíral, že ve chvíli provádění kontroly byl ve vozidle sám, nebylo proto přínosné,

aby správní orgán vyslyšel navržené osoby, které v místě kontroly nebyly a tudíž se nemohly vyjádřit k okolnostem podstatným pro posouzení věci. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí řádně objasnil, proč nevyšlechl svědka K., přičemž s jeho zdůvodněním se soud ztotožnil. S ohledem na odvolací námitky stěžovatele doplnil žalovaný dokazování, a to výslechem policistů. Policisté potvrdili, že vozidlo muselo být pojízdné, neboť jelo v protisměru a mělo nastartovaný motor, v době kontroly se na místě kontroly nevyskytovaly žádné jiné osoby či vozidlo. Soud považoval za stěžejní, že provedeným dokazováním byla vyvrácena hlavní námitka žalobce, že v uvedené době vozidlo neřídil. Dospěl k závěru, že žalovaný shromáždil dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí, v hodnocení těchto podkladů soud neshledal žádných pochybení. Žalobu proto podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Brně z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Uvedl, že od počátku správního řízení navrhoval a výslovně požadoval doplnění dokazování výslechem svědků S. a K. s tím, že tito mohou prokázat jeho tvrzení, a vyvrátit tak či výrazně zpochybnit skutečnosti vyplývající z výpovědí již vyslechnutých svědků. Tím, že správní orgán odmítl provést jím navržené důkazy, došlo ke zkrácení stěžovatelova práva na spravedlivý proces a popření významu a smyslu ust. § 32 a § 33 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“). Soud tuto jeho argumentaci neuznal s odůvodněním, že navrhovaní svědci nebyli přítomni policejní kontrole Policie ČR a nemohli se tak vyjádřit k jejímu průběhu a přispět ke zjištění skutečného stavu věci. Stěžovatel s takovým závěrem soudu nesouhlasí. Namítl, že jím uvedení svědci se mohli vyjádřit k takovým významným skutečnostem jako pojízdnost vozidla, funkčnost motoru či řízení vozidla do doby jeho nuceného odstavení. Uvedl, že soud mu v odůvodnění rozsudku vytýkal neunesení důkazního břemene. Stěžovateli však nebylo umožněno doložit svá tvrzení vztahující se k nejzávažnějšímu z projednávaných přestupků. Navrženými důkazy chtěl prokázat, že nefunkční vozidlo nelze řídit a provozovat, a nebyla tudíž dána ani povinnost podrobit se zkoušce na požití alkoholu. Kromě toho by uvedená zjištění měla zcela jistě význam při posuzování materiální stránky přestupku a význam při ukládání trestu.

Na podporu svých názorů stěžovatel odkázal rovněž na prvorepublikovou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je povinností správních úřadů vyšetřit i okolnosti svědčící ve prospěch obviněného. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti stručné vyjádření, ve kterém uvedl, že napadený rozsudek považuje za správný a ztotožňuje se rovněž s důvody, které soud k jeho vydání vedly. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek Krajského soudu v Brně v mezích uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující pro posouzení případu rozhodné skutečnosti:

Podle úředních záznamů ze dne 21. 3. 2004 zaregistrovala hlídka Policie ČR dne 20. 3. 2004 ve 23.30 hod. vozidlo, které ohrožovalo silniční provoz nebezpečnou jízdou v protisměru a přejíždělo z jedné strany vozovky na druhou, přičemž málem došlo k jeho střetu se služebním vozidlem. Vozidlo náhle zastavilo v protisměrném jízdním pruhu. Řidič, ve kterém byl zjištěn stěžovatel, se snažil opětovně uvést vozidlo do chodu. Jevil známky značné opilosti, sám přiznal, že před jízdou požil jedno pivo. Byl vyzván, aby se podrobil dechové zkoušce na alkohol, což odmítl. Následně stěžovatel odmítl lékařské vyšetření a odběr krve nebo moči. Bylo sepsáno oznámení o přestupku, k němuž se odmítl vyjádřit a podepsat ho.

V rámci ústního jednání u Městského úřadu Třebíč stěžovatel uvedl, že dne 20. 3. 2004 spolu s panem S. a dalším mužem, kterého nezná, odtahovali jeho nepojízdné vozidlo k opravě. Stěžovatel seděl ve vozidle pana S. jako spolujezdec, v jeho nepojízdném vozidle seděl druhý muž. Vozidlo neřídil, protože před tím vypil jedno pivo. Najednou se lano přetrhlo a tak zastavili. Pan S. spolu s druhým mužem odjeli do D. pro nové lano. Stěžovatel zůstal u svého vozidla. Najednou přijela hlídka JE D. Stěžovatel v té době ve vozidle neseděl, stál u přední části vozidla u kapoty. Policistům sdělil, že vozidlo je nepojízdné. Policisté mu řekli, aby vozidlo uzamkl a nechal stát. Poté zavolali druhou hlídku Policie ČR. Po příjezdu tato provedla kontrolu dokladů, stěžovatel u sebe žádný doklad neměl. Policisté jej vyzvali k dechové zkoušce, kterou odmítl, protože vozidlo neřídil. Ze stejných důvodů odmítl i lékařské vyšetření a odběr krve.

Správní orgán prvního stupně vydal v předmětné věci dne 15. 6. 2004 rozhodnutí, jímž uznal stěžovatele vinným ze spáchání přestupků dle § 23a odst. 1 písm. a), § 22 odst. 1 písm. f) a § 30 odst. 1 písm. i) bod 1, 2 zákona o přestupcích, kterých se měl dopustit tím, že dne 20. 3. 2004 v 23.30 hod. řídil osobní motorové vozidlo po předchozím požití alkoholických nápojů. Odmítl se podrobit dechové zkoušce na alkohol a následně i lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči. Při kontrole nepředložil doklady potřebné k řízení motorového vozidla. Vozidlo bylo dočasně vyřazeno z provozu, registrační značka neodpovídala danému vozidlu. Stěžovatel rovněž vozidlo provozoval na pozemní komunikaci bez pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Tímto jednáním porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) a f) a § 6 odst. 3 písm. a) a b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a ust. § 1 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Současně byla stěžovateli uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, v němž zejména zopakoval svou verzi události, podle níž nebyl řidičem vozidla, ani je neprovozoval. K prokázání svých tvrzení navrhl provedení výslechu pana S., který řídil tažné vozidlo, a dále pana K., který by mohl potvrdit, že stěžovatel u něj měl domluvenou opravu svého vozidla.

O tomto odvolání rozhodl žalovaný výše uvedeným rozhodnutím ze dne 3. 12. 2004, jímž změnil výrok prvoinstančního rozhodnutí tak, že v právní kvalifikaci jednání podle § 30 odst. 1 písm. i) bod 1, 2 zákona o přestupcích vypustil odkaz na bod 2, upřesnil popis skutku a vymezil znění zákona, podle něhož bylo o přestupcích stěžovatele rozhodováno.

K návrhu stěžovatele na výslech svědků žalovaný uvedl, že svědek K. by nemohl k události sdělit nic podstatného, neboť policejní kontrole nebyl přítomen, ani uvést,

zda stěžovatel vozidlo řídil. Mohl by pouze potvrdit, že obviněnému slíbil opravit vozidlo. Návrh na výslech pana S. zhodnotil žalovaný jako účelový, vedený snahou stěžovatele řízení záměrně protahovat. Na místo výslechu uvedených svědků přistoupil žalovaný k výslechu policistů za zásahové jednotky B. – D. Po tomto doplnění dokazování dospěl žalovaný k závěru, že podklady pro rozhodnutí ve věci jsou dostatečné a skutkový stav byl náležitě zjištěn. Na základě výpovědí policistů bylo spolehlivě prokázáno, že stěžovatel vozidlo řídil. Byl proto povinen podrobit se na výzvu policisty dechové zkoušce ke zjištění ovlivnění alkoholem. Dechovou zkoušku však odmítl.

Ve věci samé pak uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Stěžovatel se ve své kasační stížnosti domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Vadu řízení stěžovatel spatřoval v tom, že správní orgán nevyslechl jím navrhané svědky, postupoval tak v rozporu s ust. § 32 a 33 správního řádu a zkrátil právo stěžovatele na spravedlivý proces.

Rozhodnutí správních orgánů musí vycházet ze spolehlivě a úplně zjištěného stavu věci. Rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí ve správním řízení podle § 32 správního řádu určuje správní orgán, přičemž není vázán návrhy účastníků. Pokud však správní orgán nevyhoví určitému návrhu na provedení důkazů, má povinnost ve svém rozhodnutí vyložit, jaké důvody jej k tomu vedly. Odmítnutí provedení navrhaného důkazu může být bezpochyby zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, bylo-li již tvrzení, k jehož ověření či vyvrácení je důkaz navrhován, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřeno nebo vyvráceno.

Stěžovatel uvedl, že navrženými důkazy chtěl prokázat, že nefunkční vozidlo nelze řídit a provozovat, a nebyla tudíž dána ani povinnost podrobit se zkoušce na požití alkoholu. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že námitka stěžovatele, že vozidlo neřídil, byla na základě důkazů shromážděných ve správním řízení náležitě vyvrácena. Z výpovědí policistů vyplývá, že vozidlo spatřili v pohybu s nastartovaným motorem, vozidlo řídil stěžovatel, který byl jedinou osobou ve vozidle. Na základě tvrzení policistů, která rovněž odpovídají údajům obsaženým v úředních záznamech, považuje Nejvyšší správní soud za jednoznačně prokazané, že vozidlo bylo pojízdné, že stěžovatel toto vozidlo řídil a byl proto povinen se podrobit dechové zkoušce. Žalovaný tedy nepochybil, pokud vzal skutkový stav za náležitě zjištěný a výpovědi stěžovatelem navržených svědků jako nadbytečné odmítl. Stejně tak nepochybil Krajský soud v Brně, který se s žalobní námitkou stěžovatele dovozující vady řízení před správním orgánem řádně vypořádal.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek Krajského soudu v Brně netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O návrhu stěžovatele o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 3. 1. 2007, č. j. 3 As 32/2006 - 47.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. března 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

